

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

et offentligt møde sammen med ministeren fået bekræftet den fremstilling, jeg har givet af forhandlingen, der har fundet sted, at ministeren havde udtalt — som ministeren også har udtalt her —, at regeringen var positivt indstillet. Og det har dog været en trøst for mig, synes jeg, at den amerikanske præsident har fået samme opfattelse; det er dog i og for sig ikke så galt at have ham ved sin side, når man skal vurdere, hvad det var, udenrigsministeren har ment. Den amerikanske præsident har fået samme opfattelse . . . (Udenrigsministeren [Ole Bjørn Kraft]: Nej!). Udenrigsministeren har alene ved at have ført denne samtale og ved, at det synspunkt er kommet frem, at ministeriet er positivt indstillet i sagen, ved at forhandle om spørgsmålet, bevist, at han har en anden stilling nu end ved mødet i Lissabon, hvor ministeren netop gik til den amerikanske udenrigsminister og tog forbehold med hensyn til at stationere fremmede tropper her i landet. Der er sket et omslag i udenrigsministerens politik på dette område, og dér er det, jeg siger til ministeren: når han vil tilkendegive noget sådant overfor en fremmed magt, som der her er tale om, så bør denne sag drøftes i rigsdagen, før ministeren giver udtryk for et andet standpunkt end det, han oprindeligt har stået på.

Jeg har rejst et par spørgsmål overfor den højtærede minister, som jeg ikke har fået svar på. Jeg har opfordret regeringen til at undlade at gennemføre den 18 måneders tjenestetid til det tidspunkt, som er fastsat. Jeg mener, at alle saglige grunde taler derimod: vi har ikke befalingsmænd, vi har ingen kaserne, vi kan ikke byde dansk ungdom, der indkaldes, forsvarlige vilkår, når den forlængede tjenestetid gennemføres. Hvorfor vil regeringen ikke erkende dette? Hvorfor ikke sige til befolkningen og til de lande, vi har samarbejde med i Atlantpagten, at vi ingen mulighed har for, er ude af stand til at gennemføre den 18 måneders tjenestetid, som vi i sin tid har stillet i udsigt, som vi dog dengang tog visse reservationer overfor, men som

vi siden har vedtaget at gennemføre. Hvorfor ikke sige sandheden: Danmark har ingen mulighed for at gennemføre denne foranstaltning indenfor den fastsatte tidsfrist af hensyn til befalingsmænd og kaserne. Og hvis man vil forcere kasernebyggeriet, så der kan skaffes blot tålelige vilkår for soldaterne i en nær fremtid ved en indkaldelse i 18 måneder, vil det uvægerligt gå ud over boligbyggeriet her i landet, således at det skaber tilstande, som ingen af os kan være tjent med. Det har jeg bedt regeringen om et svar på, men dette svar har jeg desværre ikke fået.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft citerede, hvad formanden for det engelske liberale parti har sagt i et interview. Jeg tror nu ikke, vi skal sammenligne engelsk og dansk politik i spørgsmålet om vor stilling til Atlantpagten; her er Englands stilling anderledes end Danmarks. Jeg kan ikke godkende det synspunkt, som den højtærede udenrigsminister og ordføreren for socialdemokratiet gang på gang fremsætter, at hvis Danmark ikke var gået ind i Atlantpagten, havde vi stået isoleret og venneløse. Danmark er medlem af De Forenede Nationer. Både ministeren og det ærede medlem hr. Hans Hedtoft er enig i, at vi på enhver måde skal søge at gøre De Forenede Nationer til samlingspunktet i verdenspolitikken og igennem De Forenede Nationer skaffe os den mulighed for sikring, som overhovedet kan skaffes ved internationalt samarbejde. Det er man enig om. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har ved en tidligere lejlighed her i salen, da vi drøftede Tyrkiets og Grækenlands optagelse, sagt, at det betød ikke nogen udvidet risiko for Danmark, at de to lande kom med, for vi var jo medlem af De Forenede Nationer, og dette medførte forpligtelser også for Danmark, hvis de to lande blev draget ind i en konflikt. Altså, det ærede medlem har erkendt, at FN, selvom vi stod udenfor Atlantpagten, havde forpligtelser overfor Danmark, hvis Danmark kom ud for aggression fra anden side. Jeg kan derfor ikke godkende den betragtning, at Danmark havde stået